

בלונים

ח"כ מנחם הכהן ואשתו דבורה

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03-232262/3/4. תאריך: 136 • העורך הראשי: אורי אבנרי • עורך-מישנה: דוב איתן • עורך תכנית: יוסי שנין • עורך כיתוב: גורא נוימן • צלמי מערכת: ציון צפירי ענת סרגוסטי וציפי מנשה • עורך דפוס: יפתח שביט • ראש המינהלה: אברהם סיטון • מחלקת המדפעות: רפי זכרוני • המו"ל: העולם הזה בע"מ הדפסה: הדפוס החדש בע"מ, תל-אביב • הפצה: גד בע"מ

קוים י"י.

מוכנה לשרד דבר אחרי שהופיע בטל-וויזיה הלימודית. זוהי, כמובן, אמתלה מגוחכת, וגם בלתי-מוסרית בעליל, כשמדובר במכשיר מונופוליסטי, הי"י שייך לציבור משלמיהאגרה. עד עצם היום הזה לא הזכירה הטלוויזיה הי"י כללית את השערויה הנוראה הזאת אף במילה אחת.

י"י תכנן כי הטלוויזיה הכללית פעלה גם מתוך שינאה ונקמנות כלפי העו"ל הזה, מכיוון שהביקורת הגלויה (וההוגנת) על מעשי הטלוויזיה ומחד"ל, במיסגרת המדור שידור, מרגיזה את אנשיה, שנדמה להם שהם תפסו את הציבור הישראלי כולו בגרון.

ואשר לעיתונות הכתובה: • **הארץ** פירסם את הפרשה ביום ד' בעמודו הראשון, והזכיר את העולם הזה בכתורת-המישנה. הרי ווח היה הוגן. • **דבר** פירסם את הידיעה בעמוד 2, במיסגרת בולטת, מבלי להזכיר אף במילה אחת שהיא פורסמה בהעולם הזה. אחת דנקה הרניש, סופרת דבר, פירסמה את הדברים כג"ל לוי בלעדי שלה, בציינה כי "לסופרת דבר נודע..." היא לא טרחה להזכיר איך זה נודע לה: על-ידי קניית גליון של העולם הזה ברחוב.

• **ידיעות אחרונות** נהג כאותו יום באותה הצורה ממש. כתבת הצהרון, דבורה נמיר, סיפרה את הסיפור כגילוי בלעדי שלה, בלשון "נודע כי..." אף מילה אחת על העולם הזה. (נראה כי אחרי הפירסום העיר מישהו מה שהעיר לגברת, ולמחרת היום פורסמה בשמה כשמה ידיעה נוספת, שלא הוסיפה אף פרט אחד חדש, אך שהזכיר באמצע הידיעה שהפרשה נחשפה על-ידי העולם הזה.)

• **מעריב** פירסם את הידיעה בצורה הוגנת, תוך איזכור המקור בגוף הידיעה. • **חדשות** פירסם את הידיעה בצורה הוגנת, תוך איזכור העולם הזה בכתורת-המישנה. בניגוד לכל שאר העיתונים היומיים גם השקיע בה עבודה, ולמחרת היום פירסם ראיון עם אחד משני החולים שהיו מעורבים בפרשה.

וכרדיו: • גבי גזית שירד את הפרשה ביום הרביעי בבוקר, במישר יש עניין — מבלי להזכיר אף במילה אחת שהיא נחשפה על-ידי העולם הזה. גזית שכח את קיום השבועון — בניגוד לפעמים שבהם רצה בעבר להיעזר בשבועון זה לענייניו.

• אלכס אנסקי הביא את הפרשה בתוכנית שבע-אפס-שבע באותו הבוקר. הוא עשה זאת בצורה מורה במיקצת: הוא ציין שהוא מביא את הדברים מעיתון הארץ. המסתמך על העולם הזה. • הסיכום: נראה שהמוסר העיתונאי השתפר מאוד, אך יש עדיין חריגים חמורים.

בשבוע שעבר פירסם העולם הזה סקופ עיתונאי, שנגע לבעיה של חיים ומוות, ושהיה גם סיפור אנושי מרתק. לא היה לו אופי פוליטי. פרשת היעלמן של הכליות בבית החולים תל-השומר, כשעה שהיה צורך להשתילן בשני חולים שהיו כבר מוכנים לניתוח, היתה הומר עיתונאי וציבורי ממדרגה ראשונה. שום כלי-תיקשורת לא יכול היה להרשות לעצ"מו להתעלם ממנה.

במשך שנים רבות לחם שבועון זה כשיטה הנפסדת, שהיתה נהוגה בי"י עיתונות הישראלית, שעל פיה גנבו העיתונים את הסקופים זה מזה, מבלי לציין את המקור. אמרנו שגניבה כזאת דומה לכל גניבה אחרת. מה ההבדל בין פריצת קופה וגניבת כסף, ובין גניבת

העולם הזה
שבועון הפאזי
חסרת תקדים

סקופ

דופא העלים כליות
למנוע מידיו לבצע
השתלה בחולים ששוכנו
על שולחן הניתוח

שער. העולם הזה
...נודע לי ש..."

סקופ עיתונאי אחר השקיע מאמץ בגילויו, ושהעיתון פירסם אותו, לא פעם, תוך הסתכנות רבה? בשנים האחרונות חל שיפור מסוים במצב זה, אולי גם תודות לאמאקנו. לאחרונה, בפרשת הנוסע הכושי הי"י סמוי, טרחו כמה עיתונים לציין שהיה זה סקופ של הצהרון חדשות. אך המצב רחוק מלהיות שפיר.

הנה מה שקרה לסקופ שלנו בשבוע האחרון: כדי להגיע לקהל רחב ככל האפשר, הודענו על הסקופ מראש לפני ערוצי הטלוויזיה הישראלית: ה"לימור" ד"ת והכללית.

• **הטלוויזיה הלימודית** הביינה את חשיבות העניין, וביקשה ממני להתראיין על הפרשה ביום השלישי בשעה 17.00. במיסגרת המישר ערב חדש, רפי רשף הציג את הפרשה בצורה הוגנת, ועניתי על שאלותיו כמיטב יכולתי. באותה שעה הופיעו הגליונות הראשונים של העולם הזה ברחובות תל-אביב.

• **הטלוויזיה הכללית** סירבה אף להזכיר את העניין, בטענה שאינה

ד"ר א. א. א. א.